

HỒI 255

Chân Tình Trong Mưa

Dưới ánh trăng mờ màng, Từ Tử Lăng triển khai khinh công chạy dọc theo bờ Nam dòng Hoài Thủy, tiến về phía Tây để tới địa điểm đã ước định với Khấu Trọng.

Sau khi từ biệt Quế Tích Lương và Hạnh Dung, rồi chính thức báo cho Lý Tử Thông biết, gã mới cùng bọn Lạc Kỳ Phi lên thuyền rời khỏi Giang Đô. Tự nhiên là cuối cùng chỉ còn lại một chiếc thuyền không trở về đến Lương Đô, Từ Tử Lăng và Lạc Kỳ Phi đã trước sau rời thuyền, chia nhau hành sự.

Từ Tử Lăng rời thuyền lên bộ ở nơi giao hội giữa Hàn Cầu và Hoài Thủy, liên tục giở hết tốc lực chạy gần sáu canh giờ, cuối cùng cũng tới được khu rừng dưới chân núi Hạ Sơn ở phía Đông Nam thành Chung Ly.

Gã đốt lửa lên để truyền tín hiệu cho bọn Khấu Trọng. Ở mỏm núi cách đó chừng nửa dặm lập tức có tín hiệu hồi ứng, trước tiên là một tia lửa loé lên, sau đó lại có hai điểm sáng khác, chỉ cho gã nơi ẩn thân của Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng thâm cảm thấy ấm áp, Tổ Tổ bất hạnh lia đời, Bạt Phong Hàn đã đi xa ngoài đại mạc, khiến cho gã có cảm giác càng thêm gắn bó chặt chẽ hơn với Khấu Trọng, đồng thời cũng không khỏi bồi cảm xúc, chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, Khấu Trọng đã xây dựng được thành công thực lực của chính mình, bên cạnh gã giờ đây không phải là một đám ô hợp hỗn loạn nữa, mà đã là một đội hùng sư có tổ chức và kỷ luật. Điều đó không chỉ thể hiện ở cách truyền tín hiệu chuẩn xác, mà còn ở khả năng vượt sông, đi liền một mạch hơn trăm dặm đường từ Lương Đô tới đây chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, chỉ riêng tốc độ hành quân này cũng đủ khiến người ta phải le lưỡi thán phục rồi. Trong chốc lát gã đã vào đến trảng cây thưa nơi bìa rừng, trong bóng tối đầy những binh sĩ của Thiệu Soái quân đang dựa lưng vào gốc cây nghỉ ngơi, người người đều cố giữ cho hơi thở của mình nhẹ nhàng nhất, còn bày ngựa thì đang khoan thai gặm cỏ.

Từ Tử Lăng được một viên đầu mục dẫn đi qua một ngọn đồi nhỏ, nơi đó có Khấu Trọng, Tuyên Vĩnh và hơn mười tướng lĩnh khác.

Nhìn thấy tấm lưng hùng vĩ của Khấu Trọng, Từ Tử Lăng chợt nảy sinh một cảm giác kỳ dị. Khấu Trọng không còn Khấu Trọng trước đây nữa, đương nhiên càng không phải Khấu Trọng không ngừng đánh trống lui quân khi đối mặt với thiên binh vạn mã của Đỗ Phục Uy ở Cảnh Lăng. Khấu Trọng hiện giờ đã trở thành bậc thống soái coi chiến tranh như một ván cờ, cười nói mà vẫn dụng binh, sau này, quần hùng chắc sẽ có thêm một kinh địch cùng tranh thiên hạ với họ.

Khấu Trọng đột nhiên quay đầu lại, toét miệng cười lộ hàm răng trắng đều: "Có Lăng thiếu gia ở cạnh ta thì cũng như có thêm đội quân vạn người rồi, lần này chúng ta không chặt cái đầu chó của tam đại khẩu xuống thì thề không trở về!".

Chúng tướng đều dạ vang, hồi âm vang khắp cả vùng núi, khiến cho huyết mạch của người ta phải sôi lên sùng sục.

Từ Tử Lăng cảm nhận được mị lực và sức ảnh hưởng trời sinh đã hơn người của Khấu Trọng, bước tới gần gã, rồi thản nhiên nói: "Tổng cộng có bao nhiêu người?".

Khấu Trọng nhìn theo ánh mắt gã ra không gian bao la phía trước, ánh mắt sáng rực tinh quang, trầm giọng nói: "Có một ngàn năm trăm người, đều là kỵ binh tinh nhuệ, chiến mã đa phần đều là thượng đẳng lương câu của Khiết Đan, trang bị gọn nhẹ! Hừ, Lý tiểu tử có Hắc Kỳ Tinh Kỵ con bà gì của hần, Khấu Trọng ta cũng có Thiểu soái Kỳ Binh, thế nào cũng có một ngày ta phải phân cao hạ với hần trên sa trường mới được!

Từ Tử Lăng lại hỏi: "Tổ chức đội ngũ thế nào?".

Khấu Trọng mỉm cười: "Dùng Mai Hoa Trận của Lỗ đại sư, một ngàn năm trăm người phân thành mười tổ, chủ lực sáu trăm người, kỳ dư mỗi tổ khác một trăm người, mỗi tổ đều có thiên tướng thống lĩnh, Lăng thiếu gia có ý kiến gì không?".

Từ Tử Lăng nhún vai: "Luận bày binh bố trận thì ngươi giỏi hơn ta, còn ý kiến gì được nữa chứ. Lạc Phương đâu?".

Khấu Trọng đáp: "Y trở về mục trường để báo cho mỹ nhân trường chủ cùng phối hợp với chúng ta diễn một vở kịch rồi, sân khấu chính là hai thành bên bờ sông Nhĩ Thủy, Dương Dương và Viễn An". Kể đó gã lại thở dài một tiếng: "Lão thiên an bài thật khéo, người người đều nghĩ rằng ta sẽ vì tính toán lợi hại trước mắt mà toàn lực giúp Lý Tử Thông ứng phó với lão gia, còn ta thì lại lặng lẽ tiến về phía tây, dùng kỵ binh tập kích địch nhân giải cứu cho Phi Mã Mục Trường. Thật đúng là một hành động vĩ đại!".

Từ Tử Lăng tự hỏi không thể hứng thú và háo hức được như Khấu Trọng, bèn nói lảng sang chuyện khác: “Lộ tuyến đã định xong chưa?”.

Khấu Trọng đáp: “Chúng ta sẽ vượt qua vùng bình nguyên giữa Chung Ly và Thanh Lưu, tuy là thuận đường thật nhưng cũng không thể ghé qua Thanh Lưu để chào hỏi lão gia một tiếng được, thật là bất hiếu! Hà! Sau đó chúng ta sẽ vượt hai sông Phì và Quyết, tiếp sau đó sẽ là đoạn đường gian khổ nhất vượt qua Đại Biệt Sơn, rồi vòng qua Đại Hồng Sơn, qua sông Hán Thủy ở giữa Tương Dương và Cảnh Lăng. Lúc đó chỉ cần ba canh giờ khoái mã là có thể cùng mỹ nhân trường chủ của chúng ta uống rượu tương ngộ, nói chuyện ngày xưa được rồi”.

Tuyên Vĩnh đứng bên cạnh cũng lên tiếng: “Nếu như thuận lợi, trong vòng mười ngày có thể tới nơi”.

Từ Tử Lăng nói: “Vậy sao còn không khởi hành đi, chúng ta không phải ngày nghỉ đêm đi để giữ bí mật hay sao?”.

Khấu Trọng bật cười: “Hiếm khi thấy Lăng thiếu gia lại gấp gáp như vậy, nhất định là muốn mau chóng đi làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi. Hi hi! Người đừng vội tức giận, vì lần này chúng ta đi qua Thanh Lưu nên phải phải thám tử đi thăm dò ổn thỏa trước mới có thể khởi trình được. Hai huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp rồi, sao nhân cơ hội này nói chuyện cũ một phen”.

Kể đó gã liền phát lệnh cho chúng tướng trở về vị trí, chỉ còn lại một mình Tuyên Vĩnh đứng đó.

Con gió núi khê phất tới, dưới bầu trời sao tráng lệ này, mỗi người đều cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, nếm trải mùi vị tuyệt diệu khi được cùng vận hành với trời đất.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi nó: “Hầu Hi Bạch suýt chút nữa đã xuất thủ với ta rồi!”.

Khấu Trọng giật mình: “Hảo tiểu tử, cuối cùng cũng chịu lộ ra bản lai diện mục. Người gặp hắn khi nào vậy?”.

Lúc này Tuyên Vĩnh cũng rời khỏi chỗ hai gã đứng để đi thị sát tình hình xung quanh.

Từ Tử Lăng liền kể chuyện xảy ra ở Thiên Hương Lâu cho gã nghe. Khấu Trọng thở phào một tiếng nói: “May mà người, nếu đổi lại là ta, nhất định sẽ bắt chấp tất cả để bắt tên tiểu tử đó xuất diện rồi, như vậy thì hồng bát!”. Sau đó gã lại nhíu mày nói: “Không đúng! Theo ta đoán thì bọn Bao Nhượng cũng không biết bên ngoài có Hầu Hi Bạch ngầm trợ giúp, thậm chí cả Vân Ngọc Chân cũng không biết là y ngầm phục một bên. Tên tiểu tử này nhất

định đã thăm dò được chuyện này từ chỗ Vân Ngọc Chân, nên mới có ý đồ chiếm chút tiện nghi với người”.

Từ Tử Lăng không hiểu nói: “Có phải người chỉ đoán bừa thôi đúng không?”.

Khấu Trọng lắc đầu, lộ ra vẻ suy tư, rồi từ từ đáp: “Người còn nhớ lần chúng ta suýt chút nữa bị Loạn yêu nữ hại cho mất mạng ở thôn làng hoang vắng, rồi tên tiểu tử Hầu Hi Bạch đó vô ý xông vào cứu chúng ta không? Tên tiểu tử này này còn giả bộ lấy bút mực ra vẽ tranh nữa, lúc đó hiển nhiên là Loạn yêu nữ cũng không nhìn ra được thân phận của hắn. Công phu bảo mật của Hầu Hi Bạch cao như vậy, cả chỗ không người cũng không hề sơ xuất, làm sao Vân Ngọc Chân lại biết được chứ. Ta có thể khẳng định Vân Ngọc Chân vẫn tưởng rằng Hầu tiểu tử này là người tốt”.

Song mục Từ Tử Lăng thoáng hiện sát cơ, trầm giọng nói: “Nhưng cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, cuối cùng thì hắn cũng lộ đuôi hồ ly ra rồi”.

Khấu Trọng nhìn gã hỏi: “Có phải người nghĩ tới Sư Phi Huyền không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Không sai! Hầu Hi Bạch rõ ràng là được một môn phái tà ác nào đó bồi dưỡng ra để đối phó với Sư Phi Huyền, ý đồ dùng thủ đoạn bỉ ổi để ảnh hưởng đến nàng, hòng giúp Loạn yêu nữ thêm nắm chắc phần thắng”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Người thấy chúng ta có nên sai người đi báo cho lão trọc Liễu Không, để lão chuyển cáo cho Sư Phi Huyền không?”.

Từ Tử Lăng cười khố: “Làm vậy có vẻ giống tiểu nhân quá! Lẽ nào ta nói với Sư Phi Huyền là ta cảm giác thấy Hầu Hi Bạch nấp ngoài cửa sổ định đánh lên ta hay sao?”.

Khấu Trọng nhún vai nói: “Có vấn đề gì đâu chứ? Sư Phi Huyền không phải hạng nữ lưu tầm thường, đối với thị phi hắc bạch tự nhiên biết cân nhắc, còn bọn ta thì chỉ cần không hổ thẹn với lòng, thì lo mẹ gì nữa chứ? Cho dù sau này Sư Phi Huyền có giúp cho Lý tiểu tử, ta cũng không muốn thấy nàng ta bị yêu nhân làm hại”.

Từ Tử Lăng phì cười nói: “Nói thì nói vậy, chứ trong lòng người thì đang sợ ta mất đi cơ hội làm thân với Sư Phi Huyền phải không? Ta có thể đảm bảo nếu Hầu Hi Bạch muốn giở mỹ nam kế với nàng ta thì chắc chắn sẽ đụng đầu vào đá, thất bại trở về mà thôi. Chúng ta hãy lo việc của mình trước đi đã!”.

Khấu Trọng gượng gạo nói: “Sư Phi Huyền có gì không tốt mà tên tiểu tử nhà người lúc nào cũng tỏ vẻ hững hờ như thế?”.

Từ Tử Lăng ngắt lời không cho gã nói tiếp: “Trên đường tới đây, ta đã mang mọi chuyện ra nghĩ lại một lượt, rút ra được một kết luận, Thiếu soái người có muốn nghe không?”.

Khấu Trọng cười thần nhiên nói: “Lăng thiếu gia muốn nói, đương nhiên bản soái phải rửa tai cung kính lắng nghe rồi”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Ta cho rằng Tiều Tiễn dùng kế hai bút cùng vẽ, một mặt phái người đến Giang Đô giết ta, một mặt khác lại tìm cách dẫn dụ người tới Phi Mã Mục Trường, sau đó phục kích hạ sát. Vân Ngọc Chân hiểu rõ tính cách chúng ta như lòng bàn tay, đương nhiên cũng đoán được phản ứng của chúng ta trước lời cầu cứu của Phi Mã Mục Trường”.

Khấu Trọng cau mày nói: “Ta cũng từng nghĩ đến chuyện này, vì thế mới lấy nhanh chế chậm, dùng tốc độ cao nhất mà địch nhân không thể ngờ được, bí mật hành quân thiên lý, trước khi Tiều Tiễn kịp vượt sông ở Di Lăng đã nhất cử hạ thủ tam đại khẩu và cha con Chu Xán, sau đó cùng người tới Quan Trung thử vận khí một phen”.

Từ Tử Lăng nói: “Có thể đổi ngược lại không, trước tiên ngăn đại quân của Tiều Tiễn, sau đó mới khai đao với Chu Xán và Tào Ứng Long?”.

Khấu Trọng ngây người, kể đó thì cười lớn nói: “Hảo tiểu tử! Tại sao ta lại không nghĩ ra kế này nhỉ? Hay lắm! Nhân lúc Tiều Tiễn còn chưa tưởng tượng được chúng ta lại dám động tới ý trước, chúng ta trêu đùa với ý một chút, coi như lấy chút tiền lãi cho mối thù của Tổ tỷ vậy!”.

Nhắc tới Tổ Tỷ, bốn con mắt của hai gã liền rực lên ánh lửa cừ hận.

Ánh đèn lửa ở phía xa lúc sáng lúc tối.

Khấu Trọng quát lớn: “Dắt ngựa tới đây! Đến lúc phải lên đường rồi!”.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thiếu Soái quân đã vượt qua bình nguyên phía Bắc Thanh Lưu mà không gặp trở ngại gì, sau khi tới bờ bắc Trừ Thủy, thì dừng lại nghỉ chân ở khu rừng ven bờ. Đáng tiếc là ông trời không để chuyện gì toàn mỹ, đột nhiên lại đổ mưa to, ngoại trừ những người có nhiệm vụ canh gác, kỳ dư tất cả đều trốn hết trong lều tránh mưa. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đến một đám loạn thạch ở ven sông, để mặc cho mưa rơi ướt đầm người.

Khấu Trọng ngồi phịch mông xuống một tảng đá lớn, cười cười nói: “Thật thống khoái! Chỉ có lúc trời mưa, con người mới cảm thấy mình có chút liên hệ gì đó với lão thiên gia ở trên kia, quần áo ướt sũng hết thế này, quan hệ lại càng thêm mật thiết”.

Từ Tử Lăng chấp tay sau lưng, nhìn dăm ba con thuyền đang xông pha mưa gió đi về phía Tây trên dòng sông trước mắt, điềm đạm nói: “Thời khắc quan hệ của chúng ta với lão thiên mật thiết nhất, chính là khi luyện Trường Sinh Quyết trong tiểu cốc sau khi mẹ qua đời, lúc đó chúng ta và thiên địa dường như hòa thành một thể vậy”.

Khấu Trọng ngó người ra giầy lát rồi gật đầu nói: “Đó đúng là một khoảng thời gian khiến người ta không thể nào quên được. Nhất định ta sẽ tìm về nơi đó xem thử, có điều mẹ đã từng nói không cần chúng ta tới bái tế mà”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Trước mắt chúng ta còn phải tranh đấu với thời gian, Lý Mật đã sụp đổ, không còn ai ngăn cản Lý Thế Dân xuất quan nữa, vì vậy Thiếu soái nhà ngươi cần phải kiến lập được một thế lực cân bằng trước khi Lý gia đoạt được thiên hạ, bằng không thì sẽ phải hối hận đó, lấy đâu ra thời gian rảnh rỗi cho ngươi đi về lại nơi ấy chứ?”.

Khấu Trọng trầm ngâm giầy lát rồi trầm giọng nói: “Vương Thế Sung tuy khó thành đại khí, nhưng phía Đông Bắc vẫn còn Đẩu Kiến Đức, Lưu Hắc Thát, phía Bắc có Lưu Vũ Châu, Tống Kim Cương, phía Tây còn có phụ tử Tiết Cử, Lý gia lại mới sinh nội loạn, Lý tiểu tử muốn phong quan sợ rằng cũng phải đợi thêm một thời gian nữa”.

Từ Tử Lăng cảm thấy nước mưa rơi xuống mặt mắt rươi, nhẹ giọng nói: “Nếu Vương Thế Sung bức cho Lý Mật không còn đường lui, phải đầu hàng Lý Thế Dân thì ngươi tính sao?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Ngươi cho rằng điều này đối với Lý tiểu tử là tốt hay xấu?”.

Từ Tử Lăng cúi đầu nhìn Khấu Trọng chăm chú trong giầy lát rồi trầm giọng đáp: “Nếu đổi lại là người khác chỉ là dẫn sói vào nhà, nhưng Lý phiệt căn cơ sâu dày, Lý Thế Dân lại là thiên tài võ học và binh pháp, đến lợi hại như bọn Lý Tịnh mà cũng phải quy phục trước y, Sư Phi Huyền cũng xem trọng y nhất, coi y là chân mệnh thiên tử, Lý Mật đương nhiên sẽ không cam tâm tình nguyện khuất phục như thế, nhưng những người khác có phải ai cũng giống y đâu”.

Khấu Trọng động dung nói: “Đúng vậy, cả ta cũng từng có ý làm thủ hạ cho hấn từ khi hấn còn chưa thành khí cơ mà. Nếu như Lý tiểu tử có thêm một đám mưu thần mãnh tướng như Ngụy Trung, Từ Thế Tích, Trầm Lạc Nhận giúp hấn đánh thiên hạ thì thật đáng ngại, lúc ấy muốn thắng hấn đã khó lại càng thêm khó. Hừ! Ngươi nói ta phải làm sao bây giờ?”.

Từ Tử Lăng im lặng không nói gì.

Khấu Trọng nhồm người đứng dậy, đi tới trước mặt Từ Tử Lăng, đưa tay nắm chặt hai vai gã, cúi đầu nói: "Nói đi! Cả đời chỉ có hai huynh đệ, có gì mà phải giữ trong lòng chứ?".

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Cái chết của Tổ tỷ lẽ nào vẫn không khiến lòng tranh đấu chém giết của ngươi nhạt đi chút nào hay sao?".

Khấu Trọng trầm tư hồi lâu rồi nhỏ giọng trả lời: "Ngươi có bỏ qua được cho Hương Ngọc Sơn và Vũ Văn Hóa Cập không?".

Từ Tử Lăng nói: "Vũ Văn Hóa Cập đương nhiên là không thể bỏ qua, nhưng Hương Ngọc Sơn thủy chung vẫn là cha ruột của Tiểu Lăng Trọng, hiện giờ hắn đã nhận được báo ứng, hơn nữa Tiểu Tiễn cuối cùng cũng không phải đối thủ của Lý tiểu tử, chúng ta bỏ qua cho y rồi sao chứ?".

Khấu Trọng thở dài: "Âm Quý Phái hại chết bọn Bao Chí Hạ, Thạch Giới, Ma Quý, món nợ này phải tính toán thế nào?".

Từ Tử Lăng cười khố: "Chuyện này với chuyện ta muốn khuyên ngươi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, sao có thể hợp lại mà nói được. Thiên hạ này đã đủ loạn rồi, hiện giờ lại thêm một vị Thiếu soái như ngươi nữa, ôi!".

Khấu Trọng cũng cười khố theo gã: "Lẽ nào ngươi muốn ta nói với thủ hạ là không làm nữa?".

Từ Tử Lăng nói: "Đương nhiên không thể vô trách nhiệm như vậy, hiện giờ ngươi chỉ có một vấn đề duy nhất là thế diện. Giả như ngươi có thể gác bỏ chuyện này mà quay sang ủng hộ Lý tiểu tử, đảm bảo trong thời gian ngắn y có thể nhất thống thiên hạ, khiến cho vạn dân có một cuộc sống an bình".

Khấu Trọng cười gượng: "Lẽ nào ngươi muốn ta cùng thờ một chủ với kẻ ít nhất cũng phải chịu một phần trách nhiệm về cái chết của Tổ tỷ hay sao?".

Từ Tử Lăng thở dài nãy nê: "Ta không phải khuyên ngươi đi làm thủ hạ cho Lý tiểu tử, chỉ muốn ngươi có thể đem thực lực trong tay mình tặng cho y. Sau đó ta và ngươi sẽ đi cắt thủ cấp của Vũ Văn Hóa Cốt xuống mang về tiểu cốc bá tử mẹ. Từ sau thiên hạ bao la mặc cho chúng ta tung hoành, cùng bọn tà giáo Âm Quý Phái đánh một trận cho thống khoái, vì dân trừ hại. Đợi Tiểu Lăng Trọng lớn thêm một chút, chúng ta sẽ dẫn nó ra vực ngoại tìm lão Bạt, như vậy không phải tiêu điều tự tại lắm hay sao?".

Khấu Trọng gạt cánh tay của Từ Tử Lăng ra, bước tới sát mép sông, chăm chú nhìn những bông hoa nước bắn lên tung tóe, trầm giọng nói: “Đã lâu lắm rồi ngươi không nhắc chuyện này với ta, tại sao hôm nay lại đột nhiên lôi ra vậy?”.

Từ Tử Lăng đi tới sau lưng Khấu Trọng, đặt hai tay lên vai gã, bi thương nói: “Tổ tỷ đã đi mãi mãi rồi, ta không muốn mất đi thêm một hảo huynh đệ nữa”.

Khấu Trọng giật mình: “Ngươi cho rằng ta sẽ thua sao?”.

Từ Tử Lăng chán nản nói: “Vấn đề của chúng ta là cả ta lẫn ngươi đều quá lộ liễu sự sắc sảo, lại mang trên mình bí mật của Dương Công Bảo Khố. Trước đây chúng ta còn có thể chơi trò đánh đố với địch nhân, hiện giờ thì đã biến thành mục tiêu rõ ràng, trở thành bia cho vạn tiễn cùng ngắm. Bất luận Tiêu Tiển có vượt sông thành công hay không, lão gia và Lý Tử Thông ai thắng ai bại, hoặc giả Lý tiểu tử xuất binh Quan Trung, Đậu Kiến Đức, Lưu Vũ Châu huy quân Nam hạ, mục tiêu đầu tiên của họ cũng chính là Thiếu soái nhà ngươi đó”.

Khấu Trọng cảm nhận được sự quan hoài sâu sắc của Từ Tử Lăng với mình, gật đầu nói: “Ta không phải chưa từng nghĩ đến chuyện này, bằng không thì đã xưng vương mà không phải xưng soái, lại còn khiêm tốn thật thà xưng mẹ nó thành Thiếu soái như vậy, nhìn thì có vẻ uy phong, kỳ thực lại rất khiếp nhược. Lý tưởng nhất chính là sau khi đào được Dương Công Bảo Khố, mới tính toán xem nên làm thương nhân buôn bán binh khí giàu nhất thiên hạ hay làm hoàng đế. Nhưng chắc ngươi cũng biết ta xưng soái là vì tình thế ép buộc, đã cuối lưng hổ rồi thì không thể xuống được. Tiêu Lăng à! Đời người bất quá chỉ có mấy chục năm, trong nháy mắt là đã trôi qua rồi, ngươi cứ thoải mái mà đi làm những chuyện ngươi thích, không cần để ý đến sinh tử của ta làm gì. Hiện giờ ta đã không còn đường lui nữa rồi. Hà! Đại trượng phu da ngựa bọc thây cũng là một chuyện thống khoái mà! Sau này nếu ta chiến tử sa trường, ngươi không cần báo cừ cho ta làm gì. Cái chết của Tổ tỷ khiến cho ta không thể chìm trong hoan lạc được nữa rồi, ngươi hiểu được tâm tình của ta chứ?”.

Từ Tử Lăng dụng lực bóp chặt hai vai người huynh đệ, cười khổ nói: “Đương nhiên là ta hiểu chứ! Ôi! Kẻ làm huynh đệ như ta thực sự đã tận hết tâm lực rồi, ta vốn tưởng ngươi phải đợi tới lúc tìm được Dương Công Bảo Khố mới xuất thế tranh hùng, chẳng ngờ thần xui quỷ khiến, ngươi lại xưng làm Thiếu soái cái con khỉ gì đó, sự tình diễn ra thật quá nhanh! Cho đến khi Tổ tỷ xảy ra chuyện, ta mới như người tỉnh mộng, nghĩ tới những vấn đề này! Hiện giờ hảo cảnh của ngươi chỉ như đám hoa chóng nở rồi tàn ngay, không thể kéo dài mãi được. Thiếu Soái quân của ngươi không có một hai năm thời gian mở rộng chính đốn thì vẫn không thể thành hùng sư để tranh đấu với Lý tiểu tử được. Tóm lại tình thế trước mắt của

người vẫn còn phải chờ thời lai vận đảo, bằng không đừng hòng nghĩ tới chuyện thắng được Lý Thế Dân. Nhưng người có thời gian không?”.

Khấu Trọng nói: “Lỗ Diêu Tử chỉ sợ cũng có cách nghĩ giống như người, bằng không thì lão đã trực tiếp nói với ta Dương Công Bảo Khố ở chỗ nào rồi. Theo ta thấy thì người cũng khẳng định ta không thể tìm được Dương Công Bảo Khố, thế nên mới chịu cùng ta chơi trò chơi tìm bảo vật này. Như vậy đi! Cho ta ba tháng thời gian, nếu vẫn không tìm được bảo tàng, ta sẽ nghe lời người mà đem hết binh tướng thủ hạ giao cho người trong lòng của người, để cho nàng ta tự quyết định xem nên tặng cho người nào. Nhưng nếu lão thiên gia chiếu cố, để ta tìm được bảo tàng, thì ta sẽ đánh với hấn một trận, chết cũng không oán. Nhưng phải có một điều kiện?”.

Từ Tử Lăng lạc nhiên: “Điều kiện gì?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Lăng thiếu gia nhà người phải toàn tâm toàn ý giúp ta tìm bảo tàng, không được gạt ta”.

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Ta là loại người ấy à?”.

Chợt có tiếng bước chân vang lên, Tuyên Vinh đội mưa chạy tới, thấp giọng nói: “Bắt được một tên gian tế”.

Cả hai gã đều lấy làm ngạc nhiên.

- o O o -